

Hárs György Péter

A tó

*idők taván ha
sétálsz bizony sok a
moszat főleg delente és
éjjeltájt lepik be
szádat és fogad*

*kizöldül minden mint a
dudva balomban áll a
lámpalég ki tudja melyik
felbő odva nyitott
beléptetést felénk*

*alább onnan nem
szállhatok kötelekeim
elszakadtak pedig jó
volna nálatok maradjál
csak meg önmagadnak*

Folytatás a 15. oldalról

nagyon is bizonytalan túlvilág enigmatikus ígéreteit nem számítjuk. (Nekünk, zsidóknak, a vallásunk nem nyújt ilyen menekülő utat.) S mindezért úgy kellene osztozni a Föld nyújtotta javakon és lehetőségeken, hogy egyidejűleg „jusson is, maradjon is” a mindenkori világ egyedeinek, mert kb. négyezer évvel ezelőtt a Nílus gátrendszerei megépítésének felügyelése óta a „társadalmi munkamegosztás” ezt nem teszi lehetővé. Valószínű, hogy ott, a kezdeteknél, lett ez a folyamat elbaltázva, hiszen a kérdés még most sincs eldöntve, hogy az állatvilágból igazában még nem kiemelkedve az embereknél is az erősebb él túl, s a gyengébbek pedig a hússal, munkájukkal szolgálják az erőseket szolgáló rendet és az azt konzerváló berendezést, avagy az oly egyedi végesség tragédiájára döbbenés ismeretében kialakult (ön)tudat az érdeknélküli szeretet és belátás képessége teljesen kiemelheti-e valaha is állati múltjából az emberiséget? A kételyekkel most a Covid-19 szembesít. Globálisan és lokálisan egyaránt. A lokálisban felmutatva a globális vírus-egyházúságot. Ugyanis a koronavírus öldöklő hordái azt köhögtetik föl milliókkal, hogy a „rút sybarita váz” egyed jelenlegi állapotai tovább már nem fenntarthatóak a régi működésformái keretei között. Nemcsak önmagának – amit a holokauszt apokalipszisa is oly fájdalmasan megüzent – de már magának a Természetnek a számára sem.

Új (világ)rend, új munkamegosztás (s nem birodalmi felosztás) elkerülhetetlensége dörömböl egyre türelmetlebbül. Abban a rádiuszó körben, ahol a koronavírus szinte egyik pillanatról a másikra egy de-venérodúból kiszabadulva pusztít csillapíthatatlan étvággal. Azaz az egész világon.

Éppen száz éve is egy járvány (a spanyolnak nevezett) mutatta fel ugyanezt a tükröt – noha a mainál kisebb figyelemtől kísérve – amikor az első világháború végén a hangya szorgalommal és eltökéltséggel gyilkoló emberek munkáját sokkal nagyobb hatásokkal (húsz millió áldozat) egy vírus folytatta, igaz, a megismételt világháború igyekezett versenyre kelni vele ...

Ezeket a kérdéseket vágta a képünkbe nagyhirtelen a rutinszerűen kezdődő 2020-es év, aminek ugyan már a vége fele járunk, de a gyászos esztendő minden nap új halált, új szembesítést hoz, s jottányit sem enged a szigorú vattatása szorításából.

*

Mit tehet egy kis ország (kultúra, nyelv) speciális (partikulárisnak tartott) témájú orgánuma, amely apokalipszis-tanúk túlélő töredékét elkísérésére vállalkozott elbeszélésük végéig? Amikor az egész világ narratívája készül irányt váltani?

Azt biztosan nem teheti meg, hogy úgy tesz, mintha nem ebben a korban élne, lélegezne, míg nem kerül a lélegeztetőgépre. Ezért: tanú. Töprengő. Kereső.

Mint sakkjátékos, a következő lépések sorát latolgatja. Hogyan mentse át ügyét a posztkorona korra? S a legfőbb aggodalma, kérdése, hogy az ügyei ugyanolyan súlyúak maradnak-e, mint amiben az ügye és médiuma foggant? Ezért szembenéz azzal is – egyébként nem először –, hogy küldetése, mandátuma lejárt.

Folytatás a 88. oldalon